

คำสั่งคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์
ที่ ๗๕/๒๕๖๕

กระทรวงแรงงาน

วันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๖๕

ระหว่าง { นาย [REDACTED] ผู้กล่าวหา
บริษัท [REDACTED] ผู้ถูกกล่าวหา
โดยนาย [REDACTED] และนาย [REDACTED] กรรมการผู้มีอำนาจ

เรื่อง การกระทำอันไม่เป็นธรรม

เมื่อวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๕ นาย [REDACTED] ลูกจ้าง ผู้กล่าวหา ได้ยื่นคำร้องต่อ
คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์กล่าวหา บริษัท [REDACTED] โดยนาย [REDACTED]
และนาย [REDACTED] กรรมการผู้มีอำนาจ นายจ้าง ผู้ถูกกล่าวหา ว่าเลิกจ้างในระหว่างข้อตกลง
เกี่ยวกับสภาพการจ้างมีผลใช้บังคับ เป็นการกระทำอันไม่เป็นธรรมตามมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติ
แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ ขอให้ผู้ถูกกล่าวหาจ่ายค่าเสียหายประกอบด้วย เงินชดเชย จำนวน
๑,๐๕๒,๓๒๑.๘๗ บาท เงินสำรองเลี้ยงชีพส่วนสมทบของผู้ถูกกล่าวหา เงินโบนัสตามผลการประเมินการ
ปฏิบัติงานในช่วง วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๖๕

คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ได้รับคำร้องกล่าวหาไว้ดำเนินการและส่งสำเนาคำร้องกล่าวหา
ให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ชี้แจงแถลงเหตุผล พร้อมนำพยานเอกสารเข้าสืบ ทั้งได้แต่งตั้งคณะกรรมการแรงงาน
สัมพันธ์ขึ้นคณะหนึ่ง เพื่อสอบหาข้อเท็จจริงและเสนอความเห็นประกอบการพิจารณาวินิจฉัย คู่กรณีได้ชี้แจง
ข้อเท็จจริงพร้อมนำพยานเอกสารเข้าสืบแล้ว ดังนี้

ผู้กล่าวหาเข้าทำงานกับผู้ถูกกล่าวหาเมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๔๙ ตำแหน่งสุดท้าย
ก่อนถูกเลิกจ้างทำงานในตำแหน่งพนักงานควบคุมการส่งมอบชิ้นส่วนตกแต่ง/ไฟฟ้า/เครื่องยนต์ ฝ่ายควบคุม
การส่งมอบการผลิต แผนกควบคุมชิ้นส่วนส่วนงานจัดซื้อ มีนาย [REDACTED] ผู้จัดการแผนกเป็นผู้บังคับบัญชา
โดยตรง และมีนาย [REDACTED] ผู้จัดการฝ่ายเป็นผู้บังคับบัญชาลำดับเหนือขึ้นไป อัตราค่าจ้างสุดท้าย จำนวน
๖๖,๑๐๐.๖๒ บาท ต่อเดือน ซึ่งค่าจ้างในส่วนนี้เป็นค่าจ้างที่ผู้ถูกกล่าวหาได้รวมกับเงินที่มีการปรับปรุงโครงสร้าง

องค์กรใหม่แล้ว สวัสดิการอื่น ได้แก่ ค่าครองชีพ เดือนละ ๒,๒๐๐ บาท ค่าสถานภาพ เดือนละ ๒๐๐ บาท ค่าเดินทาง เดือนละ ๒,๐๐๐ บาท (ลดลงตามวันที่ไม่ได้มาทำงาน เช่นการลาป่วย ขาดงาน) ผู้ถูกกล่าวหา กำหนดจ่ายค่าจ้างทุกวันที่ ๒๕ ของเดือน วันทำงานปกติวันจันทร์ - วันศุกร์ และวันเสาร์เว้นเสาร์ มีวันเสาร์ เว้นเสาร์และวันอาทิตย์เป็นวันหยุดประจำสัปดาห์ เวลาทำงานปกติ ๐๘.๐๐ - ๑๗.๐๐ น. เวลาพักผ่อน อาหารเวลา ๑๒.๐๐ - ๑๓.๐๐ น.

ผู้กล่าวหาสมัครเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน [REDACTED] ประมาณวันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ สหภาพแรงงานมีการเก็บค่าบำรุงสมาชิกโดยผู้ถูกกล่าวหาเก็บค่าบำรุงสมาชิกรับส่งให้กับ สหภาพแรงงานในอัตราร้อยละ ๑ ของค่าจ้างทุกเดือน สหภาพแรงงานได้ยื่นข้อเรียกร้องเพื่อขอเปลี่ยนแปลง สภาพการจ้างต่อผู้ถูกกล่าวหาและสามารถเจรจาตกลงกันได้โดยได้จัดทำบันทึกข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง ไว้ต่อกันฉบับลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ มีผลบังคับใช้ ๑ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๖ ผู้กล่าวหาเป็นเพียงสมาชิกและไม่มีบทบาทใดในสหภาพแรงงาน ผู้ถูกกล่าวหา มีการจ่ายเงินโบนัส ประจำปีตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง จำนวน ๓ ครั้ง โดยครั้งที่ ๑ จ่ายวันที่ ๙ เมษายน ๒๕๖๕ จำนวน ๕.๔ เท่าของค่าครองชีพ พร้อมเงินบวกพิเศษจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ จ่ายวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๕ จำนวน ๒.๗ เท่าของเงินเดือนพื้นฐาน โดยพิจารณาจากผลการผลการปฏิบัติงานตั้งแต่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ - ๓๐ เมษายน ๒๕๖๕ และครั้งที่ ๓ จ่ายวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๕ จำนวน ๒.๗ เท่าของเงินเดือนพื้นฐาน พิจารณาจากผลการผลการปฏิบัติงานตั้งแต่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ - ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้ กำหนดผลการปฏิบัติงานไว้ ๕ เกรด เกรด A (อัตราผันแปร ๑๑๕%) B (อัตราผันแปร ๑๐๗.๕%) C (อัตราผันแปร ๑๐๐%) D (อัตราผันแปร ๗๕%) E (อัตราผันแปร ๕๐%) ซึ่งผู้กล่าวหาได้รับโบนัสครั้งที่ ๑ แล้ว ทั้งนี้ หัวหน้าแผนกได้แจ้งเกรดผลการปฏิบัติงานของผู้กล่าวหาในครั้งที่ ๑ ด้วยวาจา เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๖๕ รอบการประเมินวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ - ๓๐ เมษายน ๒๕๖๕ ว่าผู้กล่าวหาได้เกรด B และผู้กล่าวหาทราบ ว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กำหนดไว้ในคู่มือพนักงานของบริษัทฯ ว่าลูกจ้างที่จะมีสิทธิได้รับเงินโบนัสประจำปีต้องมี สภาพการเป็นพนักงานจนถึงวันที่กำหนดจ่ายเงินโบนัสประจำปี

บริษัท [REDACTED] เป็นบริษัทคู่ค้าของผู้ถูกกล่าวหา มีหน้าที่ติดต่อสั่งซื้อ ชิ้นงานจากต่างประเทศมาขายให้ผู้ถูกกล่าวหา เช่น ไฟท้ายรถยนต์ยี่ห้อ [REDACTED], คันเร่ง, ยางรถยนต์, อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งผู้ถูกกล่าวหา มีบริษัทคู่ค้าอีกประมาณ ๒๐๐ แห่ง โดยบริษัท [REDACTED] จะได้รับประมาณการการสั่งซื้อชิ้นงานไว้ล่วงหน้า ๓ เดือน โดยจะมีการสั่งชิ้นงานมาเก็บไว้ในคลังสินค้า ตั้งอยู่ที่ [REDACTED] หมู่ที่ [REDACTED] ตำบล [REDACTED] อำเภอ [REDACTED] จังหวัด [REDACTED] เพื่อทยอยส่งชิ้นงานให้กับ ผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งคลังสินค้าตั้งอยู่ห่างจากสถานประกอบการของผู้ถูกกล่าวหาประมาณ ๓ กิโลเมตร ผู้กล่าวหาได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ติดตามชิ้นส่วน โดยจะปฏิบัติตามคำสั่งซื้อของ [REDACTED] มีลูกจ้าง ในแผนกทั้งหมดจำนวน ๑๒ คน รวมผู้กล่าวหา โดยแบ่งงานเป็น ๒ ส่วน ได้แก่ ๑) ชิ้นส่วนภายนอก กับชิ้นส่วนภายใน และอิเล็กทรอนิกส์ ๒) ชิ้นส่วนช่วงล่าง และเหล็ก ซึ่งผู้กล่าวหาได้ปฏิบัติงานในการติดตามชิ้นส่วนภายนอก ภายใน อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งบริษัท [REDACTED] เป็นหนึ่งในบริษัท ที่ผู้กล่าวหา ดูแลติดตามชิ้นส่วน

ผู้ถูกกล่าวหา มีการดำเนินการจ่ายค่าชดเชยและทำลายสินค้าให้กับบริษัทคู่ค้า ซึ่งเป็นงาน โครงการชั่วคราวที่ดำเนินการในช่วงปลายปีของทุกปี โดยค่าชดเชยมี ๒ ประเภท คือ ค่าชดเชยแม่พิมพ์คือเงิน ที่ผู้ถูกกล่าวหาจ่ายคืนให้กับผู้ผลิตที่ลงทุนในการสร้างแม่พิมพ์ไปแล้วในกรณีที่ไม่สามารถสั่งซื้อสินค้าตามที่ตกลง

กันไว้ตั้งแต่ต้น ส่วนค่าชดเชยเป็นเงินที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ตกลงกับบริษัท [REDACTED] เรื่องการจ่ายค่าชดเชยให้ในกรณีถ้ามีสินค้าคงเหลือจากการสั่งซื้อของผู้ถูกกล่าวหา สำหรับสินค้าที่เหลือของบริษัท [REDACTED] เท่านั้น เมื่อบริษัทคู่ค้าได้รับเงินชดเชยไปแล้วมีข้อตกลงว่าจะต้องทำลายสินค้าด้วย โดยผู้กล่าวหาทำหน้าที่ทำงานถึงขั้นตอนการจ่ายเงินชดเชยเท่านั้น สำหรับหน้าที่ในปฏิบัติงานจ่ายเงินชดเชยผู้กล่าวหาได้ถูกมอบหมายจากผู้จัดการฝ่ายด้วยวาจาให้ไปสนับสนุนงานของโครงการจ่ายเงินชดเชย ตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ - ๒๕๖๑ โดยมีนาย [REDACTED] เป็นผู้จัดการแผนกดูแลโครงการการจ่ายค่าชดเชยให้ส่วนงานจัดซื้อ ซึ่งเป็นการทำงานชั่วคราวประมาณเดือนพฤศจิกายนถึงเดือนธันวาคม ระยะเวลาปฏิบัติงานประมาณ ๑ เดือน ซึ่งเป็นช่วงก่อนปิดงบประมาณของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งในขณะนั้นมีผู้กล่าวหา และนาย [REDACTED] ปฏิบัติงานเท่านั้น ส่วนจะลูกจ้างรายอื่นผู้กล่าวหาจำไม่ได้ว่าได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานดังกล่าวหรือไม่

ประมาณเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๑ ผู้กล่าวหาได้ดำเนินการเรื่องเงินชดเชยในขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนถึงขั้นตอนการทำลายชิ้นส่วนสินค้าให้กับบริษัท [REDACTED] ซึ่งเงินค่าชดเชยมีจำนวนประมาณหกแสนบาท และสินค้าคงเหลือจำนวน ๗ รายการ โดยผู้ถูกกล่าวหาได้อนุมัติเงินและจ่ายเงินให้กับบริษัทดังกล่าวแล้ว ต่อมาเดือนธันวาคม ๒๕๖๑ คุณ [REDACTED] ลูกจ้างของบริษัท [REDACTED] ได้โทรศัพท์มาสอบถามผู้กล่าวหาว่าจะต้องทำอย่างไรกับชิ้นส่วนสินค้านี้ที่ได้รับเงินชดเชยไปแล้ว แต่เนื่องจากผู้กล่าวหาทราบเพียงขั้นตอนการจ่ายเงินชดเชยสินค้า ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาได้มีคู่มือขั้นตอนในการปฏิบัติงานจนถึงการจ่ายเงินชดเชย แต่สำหรับการทำลายสินค้านั้นไม่ได้มีคู่มือแนวปฏิบัติในการทำลายสินค้าแต่อย่างใด จึงได้สอบถามขั้นตอนการทำงานจากนาย [REDACTED] เพียงคนเดียว และได้มีการสอบถามขั้นตอนการปฏิบัติงานจากผู้บังคับบัญชาลำดับเหนือขึ้นไปหรือลูกจ้างรายอื่นที่ทำงานเรื่องการจ่ายเงินชดเชยสินค้าแต่อย่างใด และได้รับคำแนะนำว่าให้แจ้งกับบริษัท [REDACTED] ว่าต้องทำลายเท่านั้น แต่บริษัทฯ ดังกล่าวแจ้งว่าต้องมีค่าใช้จ่ายในการทำลาย ผู้กล่าวหาจึงได้ปรึกษากับนาย [REDACTED] เนื่องจากปิดงบประมาณไปแล้วไม่สามารถจ่ายเงินดังกล่าวได้ นาย [REDACTED] จึงแนะนำให้ผู้กล่าวหาขอความร่วมมือบริษัท [REDACTED] ซึ่งเป็นบริษัทคู่ค้ากับผู้ถูกกล่าวหา เพื่อหาผู้รับเหมาช่วงทำลายสินค้า โดยได้รับการแนะนำว่าบริษัท [REDACTED] รับทำลายสินค้านี้ได้โดยไม่ต้องมีค่าใช้จ่าย ซึ่งก่อนหน้านี้ผู้กล่าวหาได้เข้าไปดูสินค้าที่ต้องทำลายใน [REDACTED] แล้ว เนื่องจากผู้กล่าวหาทราบว่าบริษัท [REDACTED] ได้เข้าโกดัง [REDACTED] ไว้เพื่อใช้เป็นคลังเก็บสินค้า ผู้กล่าวหาจึงติดต่อคุณ [REDACTED] ทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เพื่อกำหนดวันนัดรับสินค้า และได้รับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ตอบกลับจากคุณ [REDACTED] ให้ทางหุ้นส่วน [REDACTED] มารับสินค้าเพื่อไปทำลายในวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ เมื่อมีการเข้าไปรับสินค้าแล้วผู้กล่าวหาได้รับการติดต่อทางโทรศัพท์ว่าได้มารับสินค้าออกไปแล้วแต่จำไม่ได้ว่าใครเป็นผู้ติดต่อมา และได้มีการติดตามว่าได้นำสินค้าไปทำลายที่ใด หรือขอรูปถ่ายการทำลายสินค้านี้ดังกล่าว และไม่ได้สงสัยว่าได้มีการนำชิ้นส่วนสินค้าไปทำลายจริงหรือไม่ แต่ผู้กล่าวหาเชื่อว่าการทำลายจริง สำหรับกระบวนการจ่ายค่าชดเชยจนถึงการทำลายสินค้า ผู้กล่าวหาได้มีการรายงานเป็นวาจาให้กับนาย [REDACTED] ทราบ แต่ไม่ได้จัดทำเป็นรายงานแบบลายลักษณ์อักษรรายงานต่อผู้บังคับบัญชาลำดับสูงขึ้นไป และไม่ทราบว่านาย [REDACTED] ได้มีการรายงานการปฏิบัติงานต่อผู้บังคับบัญชาลำดับสูงขึ้นไปหรือไม่ ซึ่งในกรณีการนำสินค้าบริษัท [REDACTED] ออกไปทำลายนอกคลังสินค้า มีผู้กล่าวหาเท่านั้นที่ปฏิบัติเช่นนี้ โดยในกรณีเดียวกันผู้กล่าวหาไม่ทราบว่ามีการจ้างรายอื่นได้ปฏิบัติเช่นเดียวกับผู้กล่าวหาหรือไม่ และไม่ทราบว่าผู้ถูกกล่าวหา มีขั้นตอนในการแต่งตั้งคณะกรรมการทำลายสินค้าแต่อย่างใด โดยการเข้าทำงานช่วงแรก ๆ ผู้กล่าวหาเคยเป็นทีมงานร่วมกับลูกจ้าง

รายอื่นเข้าร่วมสังเกตการณ์ในการทำลายสินค้าของบริษัท [REDACTED] จำนวน ๑ ครั้ง ต่อมาในปี ๒๕๖๒ ผู้กล่าวหาได้รับมอบหมายให้ไปปฏิบัติงานเรื่องเงินชดเชยเป็นผู้สนับสนุนงานของนาย [REDACTED] แต่จำไม่ได้ว่ามีลูกจ้างรายอื่น ๆ ได้ร่วมปฏิบัติงานด้วยหรือไม่ หรือมีการจ่ายเงินชดเชยให้กับบริษัท [REDACTED] หรือไม่

ในเดือนมกราคม ๒๕๖๕ นาย [REDACTED] ผู้จัดการโครงการการจ่ายค่าชดเชยให้ส่วนงานจัดซื้อ ได้กระทำความผิดออกคำสั่งซื้อชิ้นส่วนไปยังบริษัทคู่บริษัท [REDACTED] ซึ่งเอกสารคำสั่งซื้อยังไม่ได้รับอนุมัติเงินงบประมาณจากผู้กล่าวหา โดยนาย [REDACTED] ได้ปลอมแปลงลายมือชื่อผู้มีอำนาจการจ่ายเงินเพื่อให้เอกสารสมบูรณ์ และได้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ไปที่บริษัท [REDACTED] โดยให้เตรียมชิ้นส่วนไว้ที่คลังสินค้า และได้ว่าจ้างรถรับจ้างไปรับชิ้นส่วนดังกล่าว ต่อมา [REDACTED] ได้สอบถามถึงการชำระเงินของชิ้นส่วนสินค้ากับผู้กล่าวหาโดยฝ่ายบัญชี ซึ่งเมื่อตรวจสอบไม่มีเลขที่เงินงบประมาณที่จะจ่ายค่าชิ้นส่วนสินค้า [REDACTED] จึงแจ้งได้แจ้งกับฝ่ายจัดซื้อเมื่อนาย [REDACTED] ทราบเรื่องก็ไม่กลับมาปฏิบัติงานอีกเลย เมื่อเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ผู้กล่าวหาจึงได้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงผู้ที่เกี่ยวข้องในการร่วมงานกับนาย [REDACTED] รวมผู้กล่าวหา

คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงมีการสอบสวนผู้กล่าวหาจำนวน ๔ ครั้ง ครั้งที่ ๑ วันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๖๕ บริษัท [REDACTED] ให้อธิบายเรื่องขั้นตอนการทำงานเรื่องการจ่ายเงินชดเชย และคณะกรรมการสอบสวนได้สอบถามว่าเคยนำชิ้นส่วนจากบริษัท [REDACTED] ไปทำลายหรือไม่ ผู้กล่าวหาตอบว่าจำไม่ได้ โดยถามย้ำหลายครั้ง ผู้กล่าวหายืนยันว่า จำไม่ได้ ผู้กล่าวหาจึงได้แจ้งว่าพบข้อมูลในจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้กล่าวหาเรื่องการติดต่อกับบริษัท [REDACTED] เรื่องการทำลายสินค้า เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ ซึ่งผู้กล่าวหาได้ตรวจสอบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของตนเองพบว่ามีการติดต่อกันจริง ครั้งที่ ๒ วันที่ ๑๑ มีนาคม ๒๕๖๕ คณะกรรมการสอบสวนได้สอบถามว่าผู้กล่าวหาเคยนำสินค้าจากบริษัท [REDACTED] ออกไปทำลายที่อื่นหรือไม่ ผู้กล่าวหาตอบว่าได้มีการนำสินค้านี้ดังกล่าวออกไปทำลายในปี ๒๕๖๑ จริง โดยผู้กล่าวหาได้อธิบายขั้นตอนการปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายให้ไปสนับสนุนโครงการจ่ายเงินชดเชยดังกล่าวโดยละเอียด เมื่ออธิบายจบคณะกรรมการสอบสวนแจ้งว่าให้การไม่ตรงกับครั้งที่ ๑ และให้พูดความจริง ผู้กล่าวหาตอบว่าที่ให้การไปเป็นความจริงทั้งหมด และยืนยันว่าไม่ได้มีการรับเงินใด ๆ จากใคร โดยผู้กล่าวหาได้ให้ผู้กล่าวหาทางคอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือของบริษัทฯ และให้บอกรหัสการเข้าใช้งานไว้ให้กับผู้กล่าวหา รวมถึงเบอร์โทรศัพท์ติดต่อพนักงานของบริษัทที่เกี่ยวข้อง หลังจากจบการสอบสวนผู้กล่าวหาได้แจ้งกับสหภาพแรงงานว่าได้มีการสอบข้อเท็จจริงผู้กล่าวหา ต่อมาผู้กล่าวหาได้มีการส่งรายงานเรื่อง ขี้แจงเกี่ยวกับการทำจ่ายค่าชดเชย และทำลายชิ้นส่วน [REDACTED] ให้กับผู้กล่าวหา ครั้งที่ ๓ วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๖๕ คณะกรรมการสอบสวนได้ให้ผู้แทนสหภาพแรงงานเข้าไปชี้แจงก่อนผู้กล่าวหาเป็นเวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง และต่อมาได้เชิญผู้กล่าวหาเข้าพบและสรุปการสอบสวน ๒ ครั้งที่ผ่านมา ให้ผู้แทนสหภาพแรงงานและผู้กล่าวหาฟัง และให้ผู้กล่าวหาอธิบายข้อมูลการทำงาน โดยผู้กล่าวหาได้ตามขั้นตอนข้างต้น และจบการสอบสวน และครั้งที่ ๔ วันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๕ คณะกรรมการสอบสวนได้ให้ผู้กล่าวหาอธิบายขั้นตอนการทำงานเพิ่มเติม และคณะกรรมการสอบสวนได้ให้ผู้กล่าวหา นำหลักฐานการเพิ่มเติมทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งผู้กล่าวหาได้ตอบคำถามและนำเสนอหลักฐานเรื่องการได้รับแจ้งจากพนักงานบริษัท [REDACTED] ว่ามีค่าทำลายสินค้าเพิ่มเติมจากเงินชดเชยที่ได้รับไปแล้ว ผู้กล่าวหาได้ถามคุณ [REDACTED] พนักงานของบริษัท [REDACTED] โดยได้รับการตอบ

กลับมาว่าฝ่ายกฎหมายไม่อนุญาตให้ตอบทางข้อความ หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แต่จากการสนทนาทางโทรศัพท์คุณ [REDACTED] ตอบว่าจำไม่ได้ แต่โดยปกติจะมีค่าทำลายชิ้นส่วนสินค้า และคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้กล่าวหาถ่ายภาพถ่ายมุมกว้างที่ชัดเจนในการทำลายสินค้ามาเป็นหลักฐาน ผู้กล่าวหาไม่สามารถนำมาแสดงเพิ่มเติมได้ ซึ่งผู้กล่าวหาได้ขอภาพถ่ายการทำลายสินค้าจากห้างหุ้นส่วน [REDACTED] เพื่อส่งให้คณะกรรมการสอบสวน โดยผู้กล่าวหาเชื่อว่าภาพถ่ายดังกล่าวเป็นสินค้าที่ถูกทำลายในปี ๒๕๖๑ เนื่องจากก่อนจะมีการติดต่อทำลายสินค้าผู้กล่าวหาได้เข้าไปดูสินค้าที่จะทำลายในโกดัง [REDACTED] และคณะกรรมการสอบสวนขอไฟล์ภาพถ่ายดังกล่าว ผู้กล่าวหาไม่สามารถให้ได้เนื่องจากผู้กล่าวหาได้รับเป็นไฟล์ PDF ซึ่งไม่ได้เป็นไฟล์ภาพถ่ายเฉพาะ JPG หรือ PNG ต่อมาวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้มีหนังสือเลิกจ้างฉบับลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ให้มีผลการเลิกจ้างวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๕ และได้ให้ผู้กล่าวหาลงลายมือชื่อรับทราบ แต่ผู้กล่าวหาไม่เห็นด้วยจึงไม่ลงลายมือชื่อในหนังสือเลิกจ้าง และผู้กล่าวหาได้ขอคัดลอกหรือถ่ายภาพ หนังสือเลิกจ้างเพื่อใช้เป็นหลักฐานในการอุทธรณ์ แต่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยินยอม

วันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๖๕ ผู้กล่าวหาได้ยื่นหนังสืออุทธรณ์การลงโทษต่อผู้ถูกกล่าวหา ต่อมาวันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้มีหนังสือตอบกลับคำอุทธรณ์ของผู้กล่าวหา โดยเห็นสมควรยืนตามการลงโทษที่พิจารณาไปแล้ว ซึ่งได้ให้เหตุผลว่าผู้กล่าวหาทำหน้าที่หลักในตามติดตามชิ้นส่วนจากผู้ผลิต ในส่วนงานจ่ายค่าชดเชยชิ้นส่วนรถยนต์ที่ไม่ได้สั่งซื้อตามแผนการผลิตเป็นงานที่ได้รับมอบหมายให้ไปช่วยสนับสนุน แต่จากพยานหลักฐานปรากฏว่า ผู้กล่าวหาได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานจ่ายค่าชดเชยดังกล่าวตั้งแต่ปี ๒๕๕๘ แต่ในปี ๒๕๖๑ ผู้กล่าวหาได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่อำนวยความสะดวกหมายให้บุคคลภายนอกเข้าไปนำชิ้นส่วนรถยนต์อันเป็นทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหา ที่ถูกเก็บไว้ที่คลังสินค้าของบริษัทคู่ค้าออกไปโดยพลการ ไม่ได้ผ่านความเห็นชอบและการอนุมัติจากผู้มีอำนาจหน้าที่ตามลำดับชั้นอย่างถูกต้อง และการจ่ายเงินค่าชดเชยถูกอนุมัติจ่ายเงินตามลำดับจริง แต่ผู้กล่าวหาไม่มีอำนาจในการอนุมัติ และไม่มีพยานหลักฐานการขออนุมัตินำชิ้นส่วนรถยนต์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาออกไปภายนอก ประกอบกับขั้นตอนในการนำทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาออกไปภายนอกทุกครั้งต้องได้รับการอนุมัติจากผู้จัดการฝ่าย ซึ่งผู้จัดการแผนกไม่มีอำนาจในการอนุมัติ นอกจากนั้นคำสั่งของผู้จัดการแผนกเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยระเบียบและกฎหมาย และผู้กล่าวหาอยู่ในภาวะที่สามารถขัดขึ้น หรือไม่ทำตามได้ อีกทั้งสามารถรายงานต่อผู้จัดการฝ่ายซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาลำดับที่สูงกว่าผู้จัดการแผนกแต่ผู้กล่าวหากลับเพิกเฉย และปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว

ผู้กล่าวหายืนยันว่าไม่ได้มีเจตนาหรือตั้งใจทำให้ผู้ถูกกล่าวหาเกิดความเสียหาย โดยได้ทำตามคำสั่งผู้จัดการแผนกในขณะนั้น คือ นาย [REDACTED] โดยได้ดำเนินการตามขั้นตอนครบถ้วน และเห็นว่าตนไม่ได้กระทำความผิดใด ๆ และไม่ได้รับความเป็นธรรมในการถูกเลิกจ้างครั้งนี้

ผู้กล่าวหาได้นำสืบพยานบุคคล จำนวน ๑ ปาก คือ

นาย [REDACTED] ผู้จัดการห้างหุ้นส่วน [REDACTED] ทำหน้าที่ดูแลและวางแผนการทำงานของลูกจ้างในสถานประกอบการ ห้างหุ้นส่วน [REDACTED] ตั้งอยู่เลขที่ ๑๔ หมู่ [REDACTED] ตำบล [REDACTED] อำเภอ [REDACTED] จังหวัด [REDACTED] ประกอบกิจการเก็บรวบรวมเศษวัสดุชิ้นส่วนโลหะ และอโลหะเพื่อซื้อ ขาย หรือทำลาย โดยมีบริษัท [REDACTED] ประกอบกิจการผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ภายใน เช่น เบาะรถยนต์ คอนโทรลรถยนต์ แผงข้างประตู โดยเป็นคู่ค้าที่ได้ทำสัญญาว่าจ้างการโดยตรงให้กำจัดและทำลายวัสดุเหลือใช้ซึ่งบริษัท [REDACTED] เป็นคู่ค้าในการส่งชิ้นส่วนดังกล่าวให้กับผู้ถูกกล่าวหา ทำหน้าที่เก็บสินค้าเพื่อรอการ

ทำลาย ซึ่งห้างหุ้นส่วน [REDACTED] มีวิธีการทำลายชิ้นส่วนสินค้าทำให้เสื่อมสภาพโดยการทุบ กรีด บีบอัด ฟันสึสเปย์ให้ใช้งานไม่ได้ โดยทุกครั้งก่อนการทำลายจะมีเจ้าหน้าที่เจ้าของทรัพย์สินเข้ามาตรวจสอบดูการทำลาย โดยบริษัท [REDACTED] จะมีการเก็บภาพถ่ายไว้บ้างเป็นบางงาน เมื่อปีปลาย ๒๕๖๑ พยานได้รับการประสานจากบริษัท [REDACTED] ว่าให้ช่วยดูแลลูกค้าที่จะให้ทำลายสินค้า ต่อมานาย [REDACTED] ผู้กล่าวหา ได้ติดต่อพยานทางโทรศัพท์โดยพยานไม่เคยรู้จักเป็นการส่วนตัวมาก่อนในตอนนั้น แจ้งว่าให้ไปรับสินค้าที่โกดัง [REDACTED] เพื่อไปทำลาย ซึ่งเป็นโกดังเช่าแต่พยานไม่ทราบว่ามีใครเป็นผู้เช่า ทราบเพียงแต่ว่าเป็นชิ้นส่วนสินค้าของ [REDACTED] ซึ่งนาย [REDACTED] แจ้งว่าให้ใช้รถหกล้อในการขนสินค้าและได้รับแจ้งว่าเป็นพลาสติกดวงไฟ พยานไม่ได้คิดค่าบริการแต่อย่างใด พยานได้เข้าแจ้งบริษัทขนส่งให้ไปรับสินค้าดังกล่าว แต่พยานจำชื่อบริษัทที่ว่าจ้างไม่ได้ โดยมีค่าใช้จ่ายในการจ้างประมาณ ๑,๗๐๐ บาท เมื่อบริษัทขนส่งที่ว่าจ้างนำสินค้ามาถึงพยานเห็นว่ามีชิ้นส่วนสินค้าแยกมาประมาณ ๖ พาเลส ได้แก่ สายไฟฟ้าUSB พลาสติกดวงไฟ และอื่น ๆ ซึ่งพยานจำไม่ได้ว่ามีอะไรบ้าง โดยเมื่อรับสินค้าแล้วพยานได้เก็บชิ้นส่วนสินค้าไว้เพื่อรอเจ้าหน้าที่บริษัท [REDACTED] เข้ามาตรวจสอบการทำลายสินค้าของตน ในวันทำลายชิ้นส่วนสินค้ามีเจ้าหน้าที่จากบริษัทดังกล่าวชื่อคุณ [REDACTED] ไม่ทราบนามสกุล แวะเข้ามาดูงานทำลายของบริษัทตน และงานฝากที่ไปรับมาจากนาย [REDACTED] ผู้กล่าวหา โดยในวันทำลายสินค้าที่รับมาจากโกดัง [REDACTED] นาย [REDACTED] ผู้กล่าวหา ไม่ได้เข้ามาตรวจสอบการทำลายแต่อย่างใด ซึ่งพยานไม่ได้ติดต่อกับนาย [REDACTED] ผู้กล่าวหาอีกเลย หลังจากที่ได้พูดคุยกันทางโทรศัพท์ให้ไปรับสินค้ามาทำลาย โดยในวันที่ทำลายสินค้าพยานได้มีการถ่ายภาพการทำลายรวมกับสินค้าของบริษัท [REDACTED] ซึ่งพยานไม่ได้เจาะจงถ่ายภาพการทำลายสินค้าที่ไปรับมาจากโกดัง [REDACTED] สำหรับการทำลายสินค้าที่นาย [REDACTED] ผู้กล่าวหา ให้ทำลายมีขั้นตอนการแยกใส่หลอดไฟออกเพื่อรวบรวมส่งให้บริษัทรับทำลายขยะอันตราย หลังจากนั้นไม่ได้มีการติดต่อกับผู้กล่าวหาในการให้ทำลายสินค้าอื่นอีกเลย ซึ่งมีการขอให้ช่วยทำลายสินค้าแค่ครั้งเดียว พยานยืนยันว่าได้ทำลายชิ้นส่วนสินค้าจากนาย [REDACTED] ผู้กล่าวหา ทั้งหมดจริง พยานได้รับการติดต่อจากบริษัท [REDACTED] และนาย [REDACTED] ผู้กล่าวหา ว่าขอภาพถ่ายการทำลายสินค้าของผู้ถูกกล่าวหา ซึ่งพยานได้ส่งรูปภาพให้กับนาย [REDACTED] และบริษัท [REDACTED] ทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งพยานจำได้เนื่องจากมีงานทำลายแยกใส่หลอดไฟออกมาเพียงงานเดียวจนถึงปัจจุบันไม่มีงานทำลายแยกใส่หลอดไฟอีกเลย

ผู้ถูกกล่าวหา โดยนาย [REDACTED] และนาย [REDACTED] ผู้รับมอบอำนาจชี้แจงข้อเท็จจริงแก่ผู้กล่าวหา ตลอดจนนำสืบพยานเอกสารประกอบว่า ผู้ถูกกล่าวหาประกอบกิจการผลิตรถยนต์ยี่ห้อ [REDACTED] ตั้งอยู่เลขที่ ๔๔ หมู่ที่ [REDACTED] สวนอุตสาหกรรม [REDACTED] ถนน [REDACTED] ตำบล [REDACTED] อำเภอ [REDACTED] จังหวัด [REDACTED] มีลูกจ้างประมาณ ๔,๐๐๐ คน

ผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าผู้กล่าวหาเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน [REDACTED] เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้เก็บเงินค่าบำรุงสมาชิกให้กับสหภาพแรงงาน สหภาพแรงงานได้ยื่นข้อเรียกร้องเพื่อขอเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างแก่ผู้ถูกกล่าวหาต่อมาสามารถเจรจาตกลงกันได้และจัดทำบันทึกข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างฉบับลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ มีผลบังคับใช้ ๑ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๖

ผู้ถูกกล่าวหาจะมีการจ่ายเงินโบนัสประจำปีตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างประจำปี ๒๕๖๕ จำนวน ๓ ครั้ง โดยครั้งที่ ๑ จ่ายวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๖๕ จำนวน ๕.๔ เท่าของค่าครองชีพ พร้อมเงินบวกพิเศษจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ จ่ายวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๕ จำนวน ๒.๗ เท่าของเงินเดือนพื้นฐาน

โดยพิจารณาจากผลการผลการปฏิบัติงานตั้งแต่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๔ - ๓๐ เมษายน ๒๕๖๕ และครั้งที่ ๓ จ่ายวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๕ จำนวน ๒.๗ เท่าของเงินเดือนพื้นฐาน พิจารณาจากผลการผลการปฏิบัติงาน ตั้งแต่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๖๕ - ๓๑ ตุลาคม ๒๕๖๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้กำหนดผลการปฏิบัติงานไว้ ๕ เกณฑ์ A (อัตราผันแปร ๑๑๕%) B (อัตราผันแปร ๑๐๗.๕%) C (อัตราผันแปร ๑๐๐%) D (อัตราผันแปร ๗๕%) E (อัตราผันแปร ๕๐%) ซึ่งในแต่ละปีจะมีการกำหนดไว้ไม่เท่ากัน การพิจารณาผลการปฏิบัติงานของลูกจ้างแต่ละคนจะแตกต่างกันออกไปตามผลการปฏิบัติงานในปีนั้น ๆ ลูกจ้างที่มีสิทธิได้รับเงินโบนัสประจำปี ๒๕๖๕ จะต้องเป็นพนักงานที่มีสถานภาพการเป็นลูกจ้างจนถึงวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๕ แต่ผู้ถูกกล่าวหาถูกเลิกจ้างในวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ดังนั้น จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินโบนัสประจำปีในวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๕ ตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างข้างต้น และมีการแจ้งให้ลูกจ้างทุกคนทราบและลูกจ้างได้รับทราบในเรื่องดังกล่าวผ่านการประชาสัมพันธ์ทุกช่องทางขององค์กร

บริษัท [REDACTED] เป็นคู่ค้ากับผู้ถูกกล่าวหา ในการนำเข้าชิ้นส่วนการผลิตจากต่างประเทศ มีคลังสินค้าตั้งอยู่เลขที่ [REDACTED] หมู่ที่ [REDACTED] ตำบล [REDACTED] อำเภอ [REDACTED] จังหวัด [REDACTED] ซึ่งในสัญญาในระบุไว้ว่าจะมีการจ่ายค่าชดเชยให้กับชิ้นส่วนสินค้าที่คงค้าง กรณีเงินชดเชยที่ผู้ถูกกล่าวหาจะจ่ายค่าชดเชยให้เต็มราคาที่บริษัท [REDACTED] สั่งซื้อมา แต่จะมีเพียงบางกรณีที่จะมีการจ่ายเงินชดเชยให้บางส่วนตามการเจรจาตกลงกันซึ่งมีเพียงส่วนน้อย โดยค่าชดเชยมีค่าทำลายสินค้ารวมอยู่ด้วยแล้ว ซึ่งเป็นไปตามสัญญาเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๙ จนถึงปัจจุบันแต่ในสัญญาไม่ได้ระบุเรื่องการทำลายชิ้นส่วนสินค้า ซึ่งในส่วนเรื่องการทำลายสินค้าการต้องให้บริษัท [REDACTED] เป็นผู้ทำลายเท่านั้น และจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการดูแลในการทำลายชิ้นส่วนสินค้า ซึ่งมีระบุในระเบียบปฏิบัติงานภายในบริษัทโดยประกาศบังคับใช้ให้ลูกจ้างปฏิบัติตามเริ่มตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๘ ซึ่งที่ผ่านมาตั้งแต่ปี ๒๕๕๘ จนถึงเดือนมีนาคม ๒๕๖๑ ผู้ถูกกล่าวหาได้มีการจ่ายค่าชดเชยและทำลายสินค้าให้กับบริษัท [REDACTED] จำนวน ๙ ครั้ง ซึ่งงานการจ่ายค่าชดเชยและทำลายสินค้าเป็นโครงการงานชั่วคราวในแต่ละปี โดยผู้ถูกกล่าวหาได้มอบหมายให้ผู้กล่าวหาปฏิบัติงานดังกล่าวเริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ จนถึงถูกเลิกจ้าง โดยกระบวนการเรื่องการจ่ายค่าชดเชยและทำลายสินค้านี้มีลูกจ้างรับผิดชอบจำนวน ๔ คน รวมผู้กล่าวหาสำหรับการทำลายสินค้าบริษัท [REDACTED] จะเป็นผู้เก็บสินค้าและทำลายเอง และผู้ถูกกล่าวหาได้มอบหมายให้คณะกรรมการไปตรวจสอบการทำลายสินค้าซึ่งเป็นลูกจ้างที่รับผิดชอบการจ่ายเงินชดเชยรวมผู้กล่าวหา ถ่ายภาพและรายงานกลับมาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ซึ่งก่อนหน้าปี ๒๕๖๑ มีการรายงานจากคณะกรรมการมาตลอด แต่หลังจากปี ๒๕๖๑ ไม่มีการรายงานให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแต่อย่างใด การซื้อสินค้าในประเทศมีคู่ค้าหลายบริษัท ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีการจ่ายค่าชดเชยใด ๆ หากสิ้นส่วนชิ้นส่วนในประเทศคงเหลือ

การจ่ายค่าชดเชยชิ้นส่วนสินค้าที่ยกเลิกการสั่งซื้อ ให้กับบริษัท [REDACTED] มีขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ ๑ ส่งหนังสือแจ้งยกเลิกการสั่งซื้อชิ้นส่วน และแนบเอกสารรายการชิ้นส่วนที่ยกเลิกฝ่ายทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้กับบริษัทคู่ค้า

ขั้นตอนที่ ๒ บริษัทคู่ค้าทำการตรวจสอบรายการชิ้นส่วนที่เกี่ยวข้อง และจำนวนที่คงเหลือสำหรับการเรียกเก็บค่าชดเชย

ขั้นตอนที่ ๓ คู่ค้าส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ให้กับพนักงานของบริษัทฯ โดยมีรายละเอียดการยืนยันรายการชิ้นส่วนที่ยกเลิกการสั่งซื้อ จำนวนที่คงเหลือ และราคาที่ต่อจจ่ายเงินชดเชย

ขั้นตอนที่ ๔ พนักงานของบริษัทฯ ลงพื้นที่ตรวจสอบจำนวนว่ามีรายการจำนวนตรงตามที่ระบุมาหรือไม่

ขั้นตอนที่ ๕ พนักงานบริษัทฯ ทำเอกสารขออนุมัติจ่ายเงินชดเชยตามรายการจำนวนที่ได้ตรวจสอบในขั้นตอนที่ ๔

ขั้นตอนที่ ๖ พนักงานของบริษัทฯ รายงานต่อคณะกรรมการลงทุนของบริษัทฯ เพื่อพิจารณา

ขั้นตอนที่ ๗ ฝ่ายการเงินกำหนดชื่อของเลขงบประมาณ สำหรับระบุในเอกสารส่งจ่ายค่าชดเชยขึ้นส่วนที่ยกเลิกการสั่งซื้อ

ขั้นตอนที่ ๘ พนักงานบริษัทฯ ทำเอกสารส่งจ่ายค่าชดเชย และส่งให้กับบริษัทคู่ค้าทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์

ขั้นตอนที่ ๙ บริษัทคู่ค้าทำการออกใบกำกับภาษี/ใบส่งของ เพื่อยืนยันการจ่ายค่าชดเชย

ขั้นตอนที่ ๑๐ บริษัทคู่ค้าทำลายชิ้นส่วนตามใบกำกับภาษี/ใบส่งของ และทำเอกสารรายงานการทำลายสินค้า และส่งให้กับพนักงานบริษัทฯ เพื่อรายงานต่อผู้บังคับบัญชา

ขั้นตอนที่ ๑๑ พนักงานของบริษัทฯ ตรวจสอบเอกสารใบกำกับภาษี/ใบส่งของ และรายงานการทำลายสินค้าว่าตรงตามรายการในใบกำกับภาษี/ใบส่งของที่ได้ตกลงกันตามขั้นตอนที่ ๔ หรือไม่ เพื่อรายงานต่อผู้บังคับบัญชา

ขั้นตอนที่ ๑๒ พนักงานบริษัทฯ ทำเอกสารส่งจ่ายเงินชดเชย และขออนุมัติต่อผู้มีอำนาจ จากนั้นส่งเอกสารให้ฝ่ายการเงินของบริษัทฯ

ขั้นตอนที่ ๑๓ ฝ่ายการเงินของบริษัทฯ ตรวจสอบเอกสารและทำการจ่ายเงินชดเชยให้กับบริษัทคู่ค้า และบริษัทคู่ค้าส่งใบเสร็จรับเงินกลับมาที่บริษัทฯ

โดยขั้นตอนที่ผู้กล่าวหาไม่ปฏิบัติตามซึ่งถือเป็นการกระทำความผิดขั้นตอนที่ ๑๐ บริษัทคู่ค้าทำลายชิ้นส่วนตามใบกำกับภาษี/ใบส่งของ และทำเอกสารรายงานการทำลายสินค้า และส่งให้กับพนักงานบริษัทฯ เพื่อรายงานต่อผู้บังคับบัญชา แต่ในการปฏิบัติงานจริงผู้กล่าวหาได้นัดหมายให้บุคคลภายนอก เข้ามานำชิ้นส่วนตามใบกำกับภาษี/ใบส่งของออกไปโดยพลการ และไม่ได้ผ่านความเห็นชอบและการอนุมัติจากผู้มีอำนาจตามลำดับอย่างถูกต้อง

เมื่อเดือนมกราคม ๒๕๖๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งจากบริษัท [REDACTED] ว่ามีการค้างค่าชดเชยสินค้า ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้มีการตรวจพบว่า นาย [REDACTED] เป็นผู้นำสินค้าของบริษัทฯ ออกไปทำลายโดยไม่ได้รับอนุญาต และไม่ได้จ่ายค่าชดเชย รวมจำนวน ๑๑ ครั้ง มูลค่าประมาณ ๒๗ ล้านบาท ซึ่งเมื่อนาย [REDACTED] ทราบเรื่องจึงได้หลบหนีไป ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้มีการแจ้งความดำเนินคดีที่สำนักงานตำรวจภูธร [REDACTED] ปัจจุบันอยู่ระหว่างติดตามตัว ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาจึงได้แต่งตั้งกรรมการสอบสวนเรื่องการทุจริตการจ่ายเงินชดเชยและนำสินค้าออกจากคลังสินค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตย้อนหลัง ซึ่งมีลูกจ้างถูกสอบสวนกรณีดังกล่าวจำนวน ๘ คน รวมผู้กล่าวหา โดยคณะกรรมการได้มีการสอบสวนผู้กล่าวหาจำนวน ๔ ครั้ง โดยให้ผู้แทนสหภาพแรงงานเข้าร่วมการสอบสวนด้วย ซึ่งผลการสอบสวนพบว่า มีเพียงผู้กล่าวหาที่มีหลักฐานชัดเจนว่ากระทำความผิดจริง ส่วนลูกจ้างรายอื่นไม่พบหลักฐานการกระทำความผิด ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้ตรวจสอบการนำสินค้าออกจากคลังสินค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตย้อนหลังพบว่าผู้กล่าวหาเริ่มกระทำตั้งแต่ปี ๒๕๕๘ จำนวน ๙ ครั้ง โดยทราบจากกล้องวงจรปิดในคลังสินค้าบริษัท [REDACTED] ว่ามีรถขนส่งสินค้าที่ไม่ได้เป็นของผู้ถูกกล่าวหาเข้าไปนำชิ้นส่วนออกไปจากคลังสินค้า แต่ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนในกล่าวโทษ

ซึ่งพบว่าผู้กล่าวหาการกระทำความผิดชัดเจนจากการที่เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๖๑ ผู้ถูกกล่าวหาได้จ่ายค่าชดเชยให้บริษัท [REDACTED] จำนวน ๒๙๙ ชิ้น ๗ รายการ ได้แก่ ไฟท้าย และสายไฟ และได้ชำระเงินค่าขึ้นส่วนทั้งหมดเป็นเงิน ๖๔๑,๕๔๕.๘๕ บาทครบถ้วนแล้ว โดยผู้ถูกกล่าวหาได้ให้บริษัท [REDACTED] เก็บรักษาชิ้นส่วนในคลังสินค้าเพื่อรอทำลาย ต่อมาผู้กล่าวหาได้ติดต่อกับพนักงานของบริษัท [REDACTED] ผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งถูกบันทึกและจัดเก็บไว้ในระบบของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อขอรับชิ้นส่วนดังกล่าว โดยไม่ได้รับการอนุมัติจากผู้มีอำนาจหน้าที่ตามลำดับชั้นอย่างถูกต้อง [REDACTED] จึงได้ส่งมอบชิ้นส่วนให้แก่บุคคลที่ผู้กล่าวหามอบหมายให้เข้าไปรับสินค้าไปทั้งหมด โดยไม่ได้ส่งมอบให้กับผู้ถูกกล่าวหาแต่อย่างใด ซึ่งผู้กล่าวหาได้ให้ทางหุ้นส่วน [REDACTED] ขนชิ้นส่วนดังกล่าวออกจากคลังสินค้าโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งผู้กล่าวหาได้ใช้ตำแหน่งหน้าที่ในการจัดการอำนวยความสะดวกนัดหมายบุคคลภายนอกเข้าไปนำทรัพย์สินอันเป็นของบริษัทฯ ประกอบกับผู้ถูกกล่าวหาได้มีการสอบถามไปยังบริษัท [REDACTED] ว่าที่ผ่านมาได้มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายในการทำลายสินค้าหรือไม่ โดยได้รับคำตอบว่าไม่เคยเรียกเก็บค่าใช้จ่ายในการทำลายสินค้าจากผู้ถูกกล่าวหา และจากการตรวจสอบหลักฐานการทำลายสินค้าที่ผู้กล่าวหานำมาแสดงต่อผู้ถูกกล่าวหาเพื่อเป็นพยานเอกสารว่าผู้กล่าวหาได้มีการทำลายสินค้าในปี ๒๕๖๑ จริง จากการตรวจสอบพบว่าชิ้นส่วนของรถยนต์รุ่นที่ผลิตในปี ๒๕๖๔ อยู่ในพยานเอกสารที่ผู้กล่าวหาใช้กล่าวอ้าง ผู้ถูกกล่าวหาจึงเห็นว่าพยานเอกสารดังกล่าวเป็นหลักฐานเท็จที่ถูกสร้างขึ้นภายหลัง การกระทำของผู้กล่าวหาเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ และเป็น การกระทำความผิดอาญาต่อผู้ถูกกล่าวหา และฝ่าฝืนระเบียบเกี่ยวกับการทำงานในกรณีร้ายแรง ถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดกรณีร้ายแรง ตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหมวดที่ ๘ วินัยและโทษทางวินัย ข้อที่ ๘.๓ วินัย ซึ่งถือว่าเป็นความผิดและถือว่าเป็นการกระทำที่มีโทษร้ายแรง (๒) ทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดอาญาต่อบริษัทฯ (๓) จงใจทำให้บริษัทฯ ได้รับความเสียหาย (๔) ละเมิดทรัพย์สินของบริษัทฯ ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้ลงโทษเลิกจ้างผู้กล่าวหาโดยไม่จ่ายเงินชดเชยใด ๆ และมีหนังสือเลิกจ้างฉบับลงวันที่ ๒ มิถุนายน ๒๕๖๕ ให้มีผลการเลิกจ้างในวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๕ เพราะเป็นความผิดตามมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ และมีความผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ ฐานกระทำความผิดอย่างร้ายแรง หรือทำประการอื่น อันไม่สมแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุล่วงไปโดยถูกต้องและสุจริต นอกจากผู้ถูกกล่าวหาได้มีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนแล้ว ยังได้ว่าจ้างบริษัท [REDACTED] ให้ตรวจสอบการทุจริตในครั้งนี้โดยเฉพาะ ซึ่งผลการตรวจสอบพบว่าตรงกับคณะกรรมการสอบสวนว่าผู้กล่าวหาเป็นผู้กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ และผู้ถูกกล่าวหาได้มีการแจ้งความดำเนินคดีต่อผู้กล่าวหาเมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๕ เรื่องการยกยอกทรัพย์ และลักทรัพย์ ปัจจุบันคดีอยู่ระหว่างการดำเนินการในชั้นพนักงานสอบสวน

คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ ได้พิจารณาข้อเท็จจริงพยานหลักฐานของทั้งสองฝ่ายแล้ว มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่า ผู้ถูกกล่าวหาเลิกจ้างผู้กล่าวหาเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ หรือไม่ จากข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ผู้กล่าวหาเคยเป็นลูกจ้างของผู้ถูกกล่าวหา และเป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน [REDACTED] โดยสหภาพแรงงานได้ยื่นข้อเรียกร้องเพื่อขอเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้างต่อผู้ถูกกล่าวหาฉบับล่าสุดเมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๕ ซึ่งข้อเรียกร้องสามารถเจรจาตกลงกันได้และทำบันทึกข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างไว้ต่อกันฉบับลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๕ มีผลบังคับใช้ ๑ ปี ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๖ ต่อมาเมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๖๕

ผู้ถูกกล่าวหาได้เลิกจ้างผู้กล่าวหา โดยกล่าวอ้างว่าผู้กล่าวหาใช้ตำแหน่งหน้าที่อำนาจความสะดวกราบรื่นให้บุคคลภายนอกเข้าไปนำชิ้นส่วนรถยนต์อันเป็นทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกเก็บไว้ที่คลังสินค้าของบริษัท [REDACTED] ออกไปโดยพลการ ไม่ได้ผ่านความเห็นชอบและการอนุมัติจากผู้มีอำนาจหน้าที่ตามลำดับชั้นอย่างถูกต้องเป็นการกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ และเป็นการกระทำความผิดอาญาต่อผู้ถูกกล่าวหา และฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานในกรณีร้ายแรง ถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดกรณีร้ายแรง ตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานหมวดที่ ๘ วินัยและโทษทางวินัย ข้อที่ ๘.๓ วินัยซึ่งถือว่าเป็นความผิดและถือได้ว่าเป็นการกระทำที่มีโทษร้ายแรง (๒) ทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดอาญาต่อบริษัท (๓) จงใจทำให้บริษัท ได้รับความเสียหาย (๔) ลักขโมยทรัพย์สินของบริษัทฯ โดยเป็นความผิดตามมาตรา ๑๑๙ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ และมีความผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๘๓ ฐานกระทำความผิดอย่างร้ายแรง หรือทำประการอื่นอันไม่สมควรแก่การปฏิบัติหน้าที่ของตนให้ลุกลามไปโดยถูกต้องและสุจริต โดยก่อนที่ผู้ถูกกล่าวหาจะเลิกจ้างผู้กล่าวหา เมื่อวันที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้มีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเรื่องการทุจริตการจ่ายเงินชดเชยและนำสินค้าออกจากคลังสินค้าโดยไม่ได้รับอนุญาตย้อนหลัง สืบเนื่องจากเมื่อเดือนมกราคม ๒๕๖๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้รับแจ้งจากบริษัท [REDACTED] ว่ามีการค้างค่าชดเชยสินค้า ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้มีการตรวจสอบพบว่า นาย [REDACTED] ตำแหน่งผู้จัดการแผนกควบคุมการส่งมอบชิ้นส่วนตกแต่ง/ไฟฟ้า/เครื่องยนต์ เป็นผู้นำสินค้าของผู้ถูกกล่าวหาออกไปทำลายโดยไม่ได้รับอนุญาต และไม่ได้จ่ายค่าชดเชยรวมจำนวน ๑๑ ครั้ง มูลค่าประมาณ ๒๗ ล้านบาท ซึ่งเมื่อนาย [REDACTED] ทราบเรื่องจึงได้หลบหนีไป ซึ่งมีลูกจ้างถูกสอบสวนกรณีดังกล่าวจำนวน ๘ คน รวมผู้กล่าวหา ซึ่งผลการสอบสวนพบว่ามีเพียงผู้กล่าวหาที่มีหลักฐานชัดเจนว่ากระทำความผิดจริง ส่วนลูกจ้างรายอื่น ไม่พบหลักฐานการกระทำความผิด โดยผู้กล่าวหาได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานจ่ายค่าชดเชยชิ้นส่วนสินค้าที่ยกเลิกการสั่งซื้อ ให้กับบริษัท [REDACTED] จำนวน ๒๙๙ ชิ้น ๗ รายการ ได้แก่ ไฟท้ายและสายไฟ และผู้ถูกกล่าวหาได้ชำระเงินค่าชิ้นส่วนทั้งหมดเป็นเงิน ๖๔๑,๕๔๕.๘๕ บาท ครบถ้วนแล้ว โดยค่าชดเชยดังกล่าวมีค่าทำลายสินค้ารวมอยู่ด้วยแล้วซึ่งเป็นไปตามแนวปฏิบัติที่ทั้งสองบริษัทได้ประชุมร่วมกันและปฏิบัติต่อกันมาโดยตลอด ซึ่งในส่วนเรื่องการทำลายสินค้าต้องให้บริษัท [REDACTED] เป็นผู้ทำลายเท่านั้น โดยผู้ถูกกล่าวหาจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการดูแลในการทำลายชิ้นส่วนสินค้านำมาตรวจสอบการทำลายสินค้าพร้อมกับถ่ายภาพและรายงานกลับมาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ แต่จากการตรวจสอบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้กล่าวหาที่ถูกบันทึกและจัดเก็บไว้ในระบบเซิร์ฟเวอร์ของผู้ถูกกล่าวหาย้อนหลังพบว่าผู้กล่าวหาได้ติดต่อและนัดหมายกับพนักงานของบริษัท [REDACTED] ผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เพื่อยืนยันจำนวนสินค้าทั้ง ๗ รายการ ที่จะเข้าไปรับที่โกดัง [REDACTED] และเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ เพื่อให้ห้างหุ้นส่วน [REDACTED] เข้าไปขนชิ้นส่วนสินค้าทั้ง ๗ รายการ ซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อรอการทำลาย โดยบริษัท [REDACTED] ออกไปจากคลังสินค้าโดยไม่ได้รับการอนุมัติจากผู้มีอำนาจหน้าที่ตามลำดับชั้นอย่างถูกต้อง โดยผู้ถูกกล่าวหาได้มอบหมายให้ผู้กล่าวหารับผิดชอบต่องานดังกล่าวในทุก ๆ ปี เริ่มตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ จนกระทั่งถูกเลิกจ้างและผู้ถูกกล่าวหาได้กำหนดขั้นตอนการทำงานไว้ในระเบียบปฏิบัติงานภายในบริษัท โดยประกาศบังคับใช้ให้ลูกจ้างที่รับผิดชอบปฏิบัติตามอย่างชัดเจน โดยกระบวนการเรื่องการจ่ายค่าชดเชยและทำลายสินค้ามีกระบวนการอยู่ทั้งหมด ๑๓ ขั้นตอน โดยขั้นตอนที่ผู้กล่าวหาไม่ปฏิบัติตามซึ่งถือเป็นการกระทำความผิด คือขั้นตอนที่ ๑๐ ที่ระบุว่า บริษัทผู้ค้าทำลายชิ้นส่วนตามใบกำกับภาษี/ใบส่งของ และทำเอกสารรายงานการ

ทำลายสินค้าและส่งให้กับพนักงานผู้รับผิดชอบเพื่อรายงานต่อผู้บังคับบัญชา สำหรับการทำลายสินค้าบริษัท [REDACTED] เป็นผู้เก็บสินค้าและจะต้องเป็นผู้ทำลาย ในส่วนขั้นตอนการทำลายต้องมีคณะกรรมการตรวจสอบการทำลายของผู้ถูกกล่าวหาเข้าไปตรวจสอบการทำลายสินค้าพร้อมกับถ่ายภาพและรายงานกลับมาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบทุกครั้ง แต่ปรากฏว่าตั้งแต่ปี ๒๕๖๑ ก็ไม่ปรากฏว่ามีการรายงานการทำลายสินค้าให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบแต่อย่างใด โดยผู้กล่าวหาได้ชี้แจงว่าเหตุที่เป็นผู้ติดต่อให้ทางหุ้นส่วน [REDACTED] เข้าไปนำสินค้าออกจากโกดังของบริษัท [REDACTED] เนื่องจากคุณ [REDACTED] ลูกจ้างของบริษัท [REDACTED] ได้โทรศัพท์มาสอบถามผู้กล่าวหาว่าจะต้องทำอะไรกับชิ้นส่วนสินค้าดังกล่าวที่ได้รับเงินชดเชยไปแล้ว แต่เนื่องจากผู้กล่าวหาทราบเพียงขั้นตอนการจ่ายเงินชดเชยสินค้า ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาได้มีคู่มือขั้นตอนในการปฏิบัติงานจนถึงการจ่ายเงินชดเชย แต่สำหรับการทำลายสินค้านั้นไม่ได้มีในคู่มือแนวปฏิบัติในการทำลายสินค้าแต่อย่างใด ผู้กล่าวหาจึงได้สอบถามขั้นตอนการทำงานจากนาย [REDACTED] เพียงคนเดียว และไม่ได้มีการสอบถามขั้นตอนการปฏิบัติงานจากผู้บังคับบัญชาลำดับเหนือขึ้นไปหรือลูกจ้างรายอื่นที่ทำงานเรื่องการจ่ายเงินชดเชยสินค้าแต่อย่างใด และได้รับคำแนะนำว่าให้แจ้งกับบริษัท [REDACTED] ต้องทำลายเท่านั้น แต่บริษัท [REDACTED] แจ้งว่าต้องมีค่าใช้จ่ายในการทำลาย ผู้กล่าวหาจึงได้ปรึกษากับนาย [REDACTED] เนื่องจากปิดงบประมาณไปแล้วไม่สามารถจ่ายเงินค่าทำลายได้ นาย [REDACTED] จึงแนะนำให้ผู้กล่าวหาขอความร่วมมือบริษัท [REDACTED] ซึ่งเป็นบริษัทคู่ค้ากับผู้ถูกกล่าวหา เพื่อหาผู้รับเหมาช่วงทำลายสินค้า โดยได้รับการแนะนำว่าทางหุ้นส่วน [REDACTED] รับทำลายสินค้าทั้ง ๗ รายการ ให้โดยไม่มีค่าใช้จ่าย ซึ่งก่อนหน้านี้ผู้กล่าวหาได้เข้าไปดูสินค้าที่จะให้ทำลายในโกดัง [REDACTED] ซึ่งเป็นที่เก็บสินค้าของบริษัท [REDACTED] แล้วผู้กล่าวหาจึงติดต่อคุณ [REDACTED] ทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เพื่อกำหนดวันนัดรับสินค้า และได้รับจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ตอบกลับจากคุณ [REDACTED] ให้ทางหุ้นส่วน [REDACTED] ไปรับสินค้าเพื่อไปทำลายในวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ ซึ่งผู้กล่าวหาไม่ได้มีการติดตามว่าทางหุ้นส่วน [REDACTED] ได้นำสินค้าไปทำลายจริงหรือไม่ หรือไปทำลายที่ใด หรือขอรูปถ่ายการทำลายสินค้านี้แต่อย่างใด ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงได้ขอให้ผู้กล่าวหานำส่งหลักฐานการทำลายสินค้าของทางหุ้นส่วน [REDACTED] แต่จากการตรวจสอบหลักฐานการทำลายสินค้าที่ผู้กล่าวหานำไปแสดงต่อคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเพื่อเป็นพยานเอกสารว่าผู้กล่าวหาได้มีการทำลายสินค้าในปี ๒๕๖๑ จริง ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงไม่เชื่อว่ามีการทำลายสินค้าจริง เนื่องจากภาพถ่ายที่ผู้กล่าวหานำส่งพบว่ามีแฟงประตูด้านข้างของรถยนต์รุ่น [REDACTED] ที่ผลิตในปี ๒๕๖๔ อยู่ในพยานเอกสารที่ผู้กล่าวหาใช้กล่าวอ้าง คณะกรรมการสอบสวนจึงเห็นว่าพยานเอกสารดังกล่าวเป็นหลักฐานเท็จที่ถูกสร้างขึ้นภายหลัง ประกอบกับผู้ถูกกล่าวหาได้มีการสอบถามไปยังบริษัท [REDACTED] ว่าได้มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายในการทำลายสินค้าหรือไม่ โดยได้รับคำตอบว่าไม่เคยเรียกเก็บค่าใช้จ่ายในการทำลายสินค้าจากผู้ถูกกล่าวหา

จากข้อเท็จจริงคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์พิจารณาแล้ว มีประเด็นที่จะต้องพิจารณาว่าผู้ถูกกล่าวหาเลิกจ้างผู้กล่าวหาเป็นการเลิกจ้างที่ฝ่าฝืนมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ หรือไม่ โดยทั้งสองฝ่ายรับกันว่าการเลิกจ้างนั้นอยู่ในระหว่างที่ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างมีผลใช้บังคับ และผู้กล่าวหามีส่วนเกี่ยวข้องกับข้อเรียกร้องจึงได้รับความคุ้มครองตามมาตรา ๑๒๓ แต่การเลิกจ้างจะเป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๒๓ หรือไม่ พิจารณแล้วเห็นว่า ผู้กล่าวหาได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบงานจ่ายค่าชดเชยชิ้นส่วนสินค้าที่ยกเลิกการสั่งซื้อ ให้กับบริษัท [REDACTED] มาตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ แต่จากการที่ผู้ถูกกล่าวหาได้ตรวจสอบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้กล่าวหาที่ถูกบันทึกและจัดเก็บไว้ในระบบเซิร์ฟเวอร์

ของผู้ถูกกล่าวหาย้อนหลังพบว่า เมื่อปี ๒๕๖๑ ผู้กล่าวหาได้ติดต่อและนัดหมายกับพนักงานของบริษัท [REDACTED] ผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ และวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ เพื่อให้ทางหุ้นส่วน [REDACTED] ขนขึ้นส่วนสินค้าของผู้ถูกกล่าวหาออกไปโดยพลการ ซึ่งผู้กล่าวหา รับว่าเป็นผู้ส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ทั้ง ๒ ฉบับจริง โดยสินค้าที่ทางหุ้นส่วน [REDACTED] ได้ขนออกไปนั้น เป็นสินค้าที่ผู้ถูกกล่าวหาได้มีการจ่ายเงินค่าชดเชยให้กับบริษัท [REDACTED] จำนวน ๒๙๙ ชิ้น ๗ รายการ มูลค่า ๖๔๑,๕๔๕.๘๕ บาท ครบถ้วนแล้ว ซึ่งถือว่าเป็นทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหาเพื่อรอการทำลายโดยบริษัท [REDACTED] ออกไปจากคลังสินค้าของบริษัท [REDACTED] โดยไม่ได้รับการอนุมัติจากผู้มีอำนาจ หน้าที่ตามลำดับชั้นอย่างถูกต้อง และผู้กล่าวหาไม่ได้มีการติดตามว่าทางหุ้นส่วน [REDACTED] ได้นำสินค้า ไปทำลายจริงหรือไม่ หรือไปทำลายที่ใด หรือขอรูปถ่ายการทำลายสินค้าทั้ง ๗ รายการแต่อย่างใด ซึ่งการ ดำเนินการดังกล่าวผู้กล่าวหาไม่ได้ปฏิบัติตามขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ผู้ถูกกล่าวหา กำหนดไว้ แต่ผู้กล่าวหา กลับไป ปฏิบัติตามคำสั่งของนาย [REDACTED] โดยคำสั่งของนาย [REDACTED] เป็นเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยระเบียบ และกฎหมาย และผู้กล่าวหาอยู่ในภาวะที่สามารถขัดขึ้น หรือไม่ทำตามได้ อีกทั้งสามารถรายงานต่อผู้จัดการฝ่าย ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาลำดับที่สูงกว่าผู้จัดการแผนก แต่ผู้กล่าวหา กลับเพิกเฉย อีกทั้งผู้กล่าวหาไม่ได้ปฏิบัติตาม กระบวนการเรื่องการจ่ายค่าชดเชยและทำลายสินค้าตามที่ผู้ถูกกล่าวหาได้รับและกำหนดเอาไว้ในคู่มือการ จ่ายค่าชดเชย โดยขั้นตอนที่ผู้กล่าวหาไม่ปฏิบัติตาม ซึ่งถือเป็นการกระทำความผิด คือ ผู้กล่าวหาไม่ได้ตรวจสอบ การทำลายสินค้าทั้ง ๗ รายการ ของบริษัท [REDACTED] และได้รายงานการทำลายสินค้าพร้อมกับ ภาพถ่ายให้ผู้บังคับบัญชาทราบ ซึ่งผู้กล่าวหา ก็รับว่าได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่ผู้ถูกกล่าวหา กำหนดไว้ แต่กลับเป็นผู้ติดต่อและนัดหมายให้ทางหุ้นส่วน [REDACTED] เข้าไปขนสินค้าไปจากคลังสินค้าของบริษัท [REDACTED] โดยอ้างว่าตนไม่เคยเป็นผู้รับผิดชอบหลักในกรณีการจ่ายค่าชดเชยให้กับบริษัท [REDACTED] นั้น ซึ่งจากการตรวจสอบพยานเอกสารที่ผู้ถูกกล่าวหา นำส่งพบว่า ผู้กล่าวหา ก็ได้รับมอบหมายให้ ดำเนินการจ่ายค่าชดเชยให้กับบริษัท [REDACTED] มาตั้งแต่ปี ๒๕๕๖ และในช่วงปี ๒๕๕๖ - ๒๕๖๐ ผู้กล่าวหา ได้จัดทำรายงานการทำลายสินค้าของบริษัท [REDACTED] ตามขั้นตอนการทำงาน ให้ผู้บังคับบัญชาทราบทุกครั้ง ดังนั้น จึงมีอาจรับฟังได้ว่า ผู้กล่าวหา ไม่ทราบค่าชดเชยที่ผู้ถูกกล่าวหา จ่ายให้กับบริษัท [REDACTED] มีการรวมค่าทำลายสินค้าไปด้วย และมีอาจรับฟังได้ว่าผู้กล่าวหา ไม่ทราบว่าตนในฐานะที่เป็นผู้รับผิดชอบเรื่องการจ่ายค่าชดเชยมีหน้าที่ต้องตรวจสอบการทำลายสินค้า และรายงานให้ผู้บังคับบัญชาทราบตามลำดับชั้นทราบทุกครั้ง จึงมีเหตุอันควรสงสัยและให้เชื่อได้ว่าผู้กล่าวหา มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือรู้เห็น กรณีที่นาย [REDACTED] ได้กระทำการทุจริตเป็นผู้นำสินค้าของผู้ถูกกล่าวหาออกไปโดย ไม่ได้รับอนุญาต และไม่ได้จ่ายค่าชดเชยให้กับบริษัท [REDACTED] ถือได้ว่าการกระทำของผู้กล่าวหา เป็นการกระทำที่ไม่ซื่อตรง และไม่สุจริตต่อผู้ถูกกล่าวหาอันเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ เป็นการ ใช้ ตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ และเป็นการกระทำความผิดอาญาต่อผู้ถูกกล่าวหา และฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับ เกี่ยวกับการทำงานในกรณีร้ายแรง ถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดกรณีร้ายแรง ตามข้อบังคับการทำงานหมวดที่ ๘ วินัยและโทษทางวินัยข้อที่ ๘.๓ วินัยซึ่งถือว่าเป็นความผิดและถือได้ว่าเป็นการกระทำที่มีโทษร้ายแรง (๒) ทุจริต ต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดอาญาต่อบริษัทฯ (๓) จงใจทำให้บริษัทฯ ได้รับความเสียหาย จึงเป็นการกระทำ อันเข้าข่ายยกเว้นตามมาตรา ๑๒๓ (๑) (๒) และ (๓) ที่นายจ้างสามารถเลิกจ้างลูกจ้างได้แม้อยู่ในระหว่าง ที่ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างมีผลใช้บังคับ การเลิกจ้างผู้กล่าวหาจึงไม่เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ ไม่เป็นการกระทำความผิดอันไม่เป็นธรรม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๑ (๔) แห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์วินิจฉัยชี้ขาดว่า บริษัท ฮ [REDACTED] โดยนาย [REDACTED] และนาย [REDACTED] กรรมการผู้มีอำนาจ ผู้ถูกกล่าวหา เลิกจ้างนาย [REDACTED] ผู้กล่าวหา ไม่เป็นการฝ่าฝืนมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ ไม่เป็นการกระทำความผิดเป็นธรรม จึงมีคำสั่งยกคำร้องของผู้กล่าวหา

[REDACTED]
ลงชื่อ [REDACTED] ประธานกรรมการ
(นายกิตติพงษ์ เหล่านิพนธ์)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายอิทธิพร เหล่าวานิช)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายอนุชน วรินทร์เสถียร)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นางนิตยา อัยราชวงศ์)

ลงชื่อ ร้อยเอก [REDACTED] กรรมการ
(สำเริง ชนะสิทธิ์)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายจิรินทร์ งามดีสงวนนาม)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายเดชบุญ มาประเสริฐ)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายประสิทธิ์ จงอัครภาส)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายสนั่น อันประดิษฐ์)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายพนัส ไทยล้วน)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายทวี เตชะธีราวัฒน์)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายชัยพร จันทนา)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการ
(นายอาวุธ ภิญญะ)

ลงชื่อ [REDACTED] กรรมการและเลขานุการ
(นางสาวรัตเกล้า เชาวลิขิต)
ผู้อำนวยการสำนักแรงงานสัมพันธ์

หมายเหตุ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐
มาตรา ๘ ศาลแรงงานมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องต่อไปนี้

ฯลฯ

(๔) คดีอุทธรณ์คำวินิจฉัยของเจ้าพนักงานตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงานของ
คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานตามกฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ของ
คณะกรรมการแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานตามกฎหมายว่าด้วยแรงงาน
รัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ของคณะกรรมการอุทธรณ์ตามกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคมหรือของคณะกรรมการ
กองทุนเงินทดแทนตามกฎหมายว่าด้วยเงินทดแทน

ฯลฯ